

Elizabeth Day

De huisgenoot

Vertaald uit het Engels door
Tjadine Stheeman en Lidwien Biekmann

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor Justin,
ongeveerwaard plotadviseur

Het huis was perfect. Nou ja, niet honderd procent perfect want dat zijn huizen nooit, maar met de imperfecties viel prima te leven. De vloerbedekking, laminaat dat door de aannemer duidelijk in het groot was ingekocht, was een tint te licht en een tikje te glad om voor echt hout door te gaan. De koloniale shutters waren van kunststof en bedekt met een fijn laagje stofspikkels. Iemand was op het vreemde idee gekomen om op de tweede verdieping een badkamer te installeren waarvan de deuren uitkwamen op een dakterras. Marisa stond nu op dat terras, met haar sandalen op de beige terrastegels, en keek omlaag naar de tuin eronder, die uit een strook gras bestond met aan weerszijden potplanten met verse aarde. Het viel haar op hoe stil het was, ongebruikelijk voor Londen, vooral zo dicht bij een doorgaande weg. Toen ze daar een opmerking over maakte, knikte de vrouw die haar rondleidde.

‘Ja, het is hier heerlijk rustig.’

Dat gaf voor haar uiteindelijk de doorslag. Marisa’s eigen jeugd was doortrokken geweest van lawaai. In haar herinneringen kwam het geluid altijd als eerste naar boven. De dissonante aarzelingen van haar vader die piano probeerde te spelen. Het dichtslaan

van een ovendeur, het gerammel van een te vol geladen rek in de afwasmachine. De schelle stemmen van haar ruziënde ouders. Het snerpende gekrijs van haar pasgeboren zusje. En vervolgens, nadat Marisa's moeder met de baby tegen zich aan geklemd was vertrokken, daalde er een stilte neer over het huis in het dorp. Er werd niks uitgelegd.

Haar moeder had Marisa een stevige knuffel gegeven en in haar oor gefluisterd dat ze terug zou komen als ze 'op eigen benen' stond. Marisa weet nog dat ze naar haar moeders benen en schoenen keek en zich afvroeg wat ze bedoelde. Ze had pennyloafers aan met een muntje dat glinsterde tussen het wijnrode leer. Marisa had een keer geprobeerd het muntje er met haar dikke vingertjes uit te pulken maar dat was niet gelukt. Nu keek ze naar de schoenen van haar moeder en wilde weten waarom ze tijd nodig had om op eigen benen te gaan staan terwijl ze al op haar benen stónd. Ze wilde weten waarom haar moeder wegging. Maar ze wilde vooral weten wat er met haar ging gebeuren en waarom ze niet mee mocht. Ze was zeven.

Haar vader had lange, eentonige dagen achtereen in zijn pyjama en op zijn sloffen rondgelopen en zijn stoppels waren uitgegroeid tot een ongelijkmatige baard. In die stroperige, in elkaar overlopende weken na het vertrek van haar moeder had Marisa ge-

probeerd de afwasmachine op dezelfde manier in te laden als haar moeder altijd deed, eerst de borden afspoelen en de messen erin met het heft naar beneden. Na een tijdje kreeg ze genoeg van de huishoudelijke karweitjes en liet ze de vuile vaat gewoon in de gootsteen staan. En toen kwam het moment dat ze naar kostschool werd gestuurd en daar kreeg ze te maken met weer een heel ander scala aan geluiden.

Dit huis was het tegengif voor die dingen uit haar verleden, besepte ze. Ze had het online nauwgezet bestudeerd, had ingezoomd op de grijze voordeur en het stoepje ervoor. De gevelsteen had de kleur van gebrande hazelnoten. Het huis lag aan een 'brede groene straat', zoals dat in makelaarstaal heette, en in het ideale postcodegebied voor de buurtschool die door de onderwijsinspectie was beoordeeld als 'uitstekend'. Dat was belangrijk, want ze zouden aan kinderen beginnen zodra ze hier samen waren ingetrokken. Dat was het plan en nu ze terugdacht aan haar gesprekken met Jake kreeg ze een gevoel van wegebbende spanning, alsof iemand een warme steen in haar handpalm legde.

Jake was haar houvast, haar haven, haar anker, haar rots in de branding. Al die woorden had ze gebruikt om hem te beschrijven, maar niet direct tegen hem want hij hield niet zo van emotioneel gedoe. Dat was

ook deels wat haar in hem aantrok: hij was niet snel van zijn stuk gebracht en hij was door en door solide. Hij betoonde haar zijn liefde niet door zijn woorden maar door zijn daden. Ze wist dat Jake wars was van overdreven vertoon van genegenheid omdat hij dat onoprecht vond. Na Marisa's ervaringen in haar eigen jeugd, waarin liefde door haar moeder werd ingezet als zwaar geschut in een gevecht zonder duidelijke afloop, vond ze Jakes introverte karakter een verademing.

Tijdens de bezichtiging had ze het gevoel dat dit het juiste huis voor hen was: een soort toevluchtsoord, maar licht en neutraal genoeg om het in te richten naar hun eigen persoonlijke smaak.

De keuken was in het souterrain, elke mogelijke scheidingsmuur was gesloopt zodat de ruimte zich als een strand uitstreckte. Er stond een notenhouten tafel uit de fifties, met daaromheen acht stoelen op lange dunne poten, en laag boven het kookeiland hingen lampen met lichtblauw geëmailleerde kapjes. Een industrieel fornuis dat eruitzag als een raketlanceerplatform. Een koelkast die tot een volmaakte metaalglans was gepolijst, met een ingebouwd watersysteem waaruit ijsblokjes kwamen vallen als je je glas in het daarvoor bestemde vakje zette. Aan de witte muur hing een enorme tv, een inktzwarte rechthoek met een rood stipje in de hoek als een

schilderij dat net verkocht was.

De vrouw zei dat ze voelde dat Marisa precies de juiste persoon was voor het huis. Marisa glimlachte. ‘Ja, dat soort dingen voel je soms...’ Marisa zocht naar het passende woord. ‘Instinctief aan, hè?’

‘Instinctief,’ knikte de vrouw. ‘Precies.’

Op het moment dat de vrouw de tuindeuren opendeed, waarbij de glaswanden als origami werden dubbelgevouwen, vloog de vogel naar binnen. Hij scheerde zo snel en laag over hen heen dat ze hem geen van beiden konden tegenhouden.

De vrouw dook ineem en schermde haar hoofd af met haar hand. Marisa rilde. Ze had een hekel aan vogels. Die fladderende vleugels. Die scherpe snavels. Die kleine lege kraalooogjes.

Een ekster. Zwart en wit met een changeant blauw-paarse zweem over zijn vleugels. De vogel fladderde wild in het rond, in paniek door zijn plotse gevangenschap. Het was een groot exemplaar, ongeveer het formaat van een kraai. Hij vloog meteen naar de hoek van het plafond waar hij het verst verwijderd was van de plek waar ze stonden.

‘Ksst, ga weg!’ riep de vrouw, die naar de vogel toe liep en haar armen op en neer bewoog om hem af te schrikken. ‘Ksst!’

‘Ik denk niet-’ begon Marisa. Ze wilde zeggen dat het volgens haar niet slim was om hem schrik aan

te jagen, maar de vogel was als een pijl uit de boog weggeschoten voordat ze de gedachte had kunnen afmaken. De punt van zijn machtige vleugel knalde tegen een kleine, kunstig beschilderde vaas boven op de boekenkast. De vaas wankelde even en viel toen in gruzelementen op de vloer, een deel van de scherven hoopte zich op langs de plint.

En toen, alsof er een betovering werd verbroken, leek de vogel door te hebben waar hij was. Hij vloog in een rechte lijn door de open tuindeuren naar buiten, waarbij hij zo dicht langs Marisa's gezicht scheerde dat ze in de verplaatste lucht het atoomgewicht van zijn vleugelslag kon voelen. De lucht rook mossig en ietwat bedorven. Even verbeelde ze zich dat ze een veer voelde kriebelen, alsof de ekster in zijn drieste geklapwiek langs haar wang had gestreken.

'Zo, opgeruimd staat netjes!' riep de vrouw de vogel achterna en ze schoof de deuren snel weer dicht. De glaspui klikte met een zuigend geluid dicht, zodat de vage verkeersgeluiden in de verte in één keer werden buitengesloten. De vrouw en Marisa bevonden zich nu weer samen in de middelpuntvliedende kracht van hun bubbel van beton en glas, abrupt afgezonderd van de woelige buitenwereld van drift en veren. Het voelde vredig maar ook onnatuurlijk.

'Ik hoop niet dat je hierdoor bent afgeschrikt,' zei de vrouw.

‘Nee hoor,’ lachte Marisa. ‘Wel zonde van de vaas.’
De vrouw wuifde even met haar hand alsof het niets voorstelde.

‘Ach, kan gebeuren.’

Ze drukten elkaar warm de hand en Marisa zei tegen de vrouw dat ze erover ging nadenken en dat ze snel contact zou opnemen.

In werkelijkheid hoefde ze er helemaal niet over na te denken. Jake liet zulke beslissingen graag aan haar over. Het maakte hem weinig uit waar ze woonden, zei hij, hij wilde vooral dat zij gelukkig was en dat er genoeg ruimte was om aan kinderen te beginnen zodra ze er waren ingetrokken. Hij beschouwde het als haar domein en hoewel Marisa eigenlijk verontwaardigd had moeten zijn vanwege deze achterhaalde huishoudelijke rolverdeling, haar bedenkingen had moeten hebben bij de onuitgesproken implicatie dat huis en kinderen háár afdeling waren terwijl geld verdienen om beide zaken te bekostigen de zijne waren, vond ze het stiekem juist wel fijn.

Op straat pakte ze haar telefoon om hem een appje te sturen.

‘Huis bezichtigd. Geweldig. Voelt goed.’

Ze sloot niet af met kusjes. Dat was niet hun stijl.

Ze wist niet of hij meteen zou reageren omdat hij de hele dag door vergaderingen had. ‘De ene na de andere,’ had hij gezegd, een waarschuwing dat zijn

antwoord even op zich kon laten wachten maar dat ze zich geen zorgen moest maken.

Jake werkte voor een consultancybureau in de City. Afgezien daarvan wist Marisa niet wat hij precies deed, behalve dan iets met bedrijven gestroomlijnder en efficiënter maken, en er kwamen veel reisjes bij kijken, maar niet altijd naar aanlokkelijke bestemmingen. Onlangs was hij een paar weken in Nottingham geweest om werk te doen voor een farmaceutisch bedrijf.

‘Opvallend goeie vintagemeubelzaken daar,’ was het enige wat hij dan bijvoorbeeld opmerkte.

‘Hoe staat het met de boeken?’ vroeg hij vervolgens en dan vertelde zij over de bestellingen die ze die week via haar website had binnengekregen van liefhebbende ouders, oma’s of peettantes die een gepersonaliseerd verhalenboek voor hun kleine schatjes wilden. Marisa had een serie van zeven verhalen waaruit je online kon kiezen: het verhaal van de slapende prinses, de draken dodende prins, de onverschrokken avonturier, het ondeugende aapje in de jungle enzovoorts. Je moest de naam van je kind opgeven, een recente foto uploaden en een aantal kenmerkende eigenschappen opgeven, waarna Marisa elk boekje van passende illustraties voorzag. Haar website heette *Telling Tales* en toen hij vorig jaar de lucht in ging, hadden enkele van de grote